

שאנשי ירושלים היו נוטלין כל היום אתרוגיהן בידיהן

תלמוד בבלי מסכת יומא דף כו עמוד ב

משנה. תמיד קרב בתשעה, בעשרה, באחד עשר, בשנים עשר, לא פחות ולא יותר. כיצד? עצמו בתשעה, בחג ביד אחד צלוחית של מים - הרי כאן עשרה. בין הערבים באחד עשר, הוא עצמו - בתשעה, ושנים בידם שני גזירי עצים. בשבת באחד עשר; הוא עצמו בתשעה, ושנים בידם שני בזיכי לבונה של לחם הפנים. ובשבת שבתוך החג - ביד אחד צלוחית של מים.

גמרא. אמר רבי אבא ואיתימא רמי בר חמא ואיתימא רבי יוחנן: אין מנסכין מים בחג אלא בתמיד של שחר. ממאי - מדקתני ובשבת שבתוך החג ביד אחד צלוחית של מים. ואי סלקא דעתך בתמיד של בין הערבים מנסכין - בחול נמי משכחת לה! - אמר רב אשי: אף אנן נמי תנינא: ולמנסך אומר לו הגבה ידיך! שפעם אחד נסך על גבי רגליו, ורגמוהו כל העם באתרוגיהן. שמע מינה.

תוספות ישנים מסכת יומא דף כו עמוד ב

ורגמוהו העם באתרוגיהן. אלמא היה ניסוך בתמיד של שחר ואע"פ שאנשי ירושלים היו נוטלין כל היום אתרוגיהן בידיהן מסתמא לא היו בעזרה בשעה שתמיד של בין הערבים קרב שלא היה זמן תפלה:

תוספות הרא"ש מסכת יומא דף כו עמוד ב

ורגמוהו כל העם באתרוגיהם. ומדנקט באתרוגיהן אלמא אתא לאשמועינן דאין ניסוך אלא בתמיד של שחר, אע"פ שאנשי ירושלים היו נוטלים אתרוגיהן בידיהם כל היום מסתמא לא היו בעזרה בשעה שמקריבין תמיד של בין הערבים.

רש"ש מסכת יומא דף כו עמוד ב

גמרא אר"א אף אנן נ"ת כו' ורגמוהו כה"ע באתרוגיהן עפרש"י. וקשה דבקדושין (עג) איתא ג"כ כהאי והתם מא"ל. וי"ל דשם אשמעינן דזה הוה ברגל בשעה שהיו כולם מצויין בבהכ"נ. ועת"י שהערה מהא דאנשי ירושלים בסוכה (ס"ד מא). ול"נ דאנשי ר"ל חשובים וצדיקים כמו שפרש"י ר"פ שלח. והכא אמר כל העם: